

COL·LOQUI

Sr. Ramon Valls: En poc temps heu donat una visió sinòptica que m'ha semblat excel·lent per la seva completesa. Tanmateix us heu pronunciat però molt escassament sobre l'avaluació que us mereixen les particions territorials que heu esmentat, és a dir, la divisió comarcal. També heu estat escàs en esbossar línies per a un futur desitjable. El que heu dit al final, de tota manera, ho he sentit com una demanda de simplificació d'aquestes entitats intermèdies. M'agradaria en aquest context fer dues preguntes: Primera, quines experiències heu fet en relació amb l'eficàcia de la llei per configurar el territori i homogeneïtzar-lo? Si aquesta és la finalitat, es fa quelcom en la realitat mateixa a cop de DOC o es fa solament paper? Segona pregunta: Cal reincidir en la crítica sovint repetida de la divisió comarcal? La crítica diu que aquesta divisió no respon ja a la realitat dels mercats agrícoles tal com eren abans de la guerra civil. Les comarques serien avui entitats no funcionals perquè no responen a les activitats comercials que tenien la seva unitat en aquell territori. No creieu que caldria pensar la divisió del territori segons la forma com avui es viu i treballa?

Sr. Pere Gordi: Pel que fa a la primera pregunta entenc que l'eficàcia de la legislació, en aquest cas la legislació territorial a Catalunya, està enormement condicionada pel sostre competencial que té la Generalitat de Catalunya en l'ordenació del seu territori. Si no podem eliminar les províncies, una opció és convertir Catalunya en província única. Però aquesta opció requereix l'aprovació de les Corts i sembla que hi ha moltes reticències. Considero que la gran problemàtica que existeix en aquest moment en l'ordenació del territori ve bàsicament derivada del sostre competencial de la Generalitat de Catalunya per decidir què fa amb el seu territori, i aquest és el principal obstacle que resta eficàcia. Però, per altra banda, la Generalitat no és que hagi contribuït a embolicar-ho, però evidentment des de la seva visió d'organització del territori el que sí que ha creat és altres ens com la comarca, o fins i tot les vegueries, que dificulten i que realment no són prou operatius per fer una gestió eficaç del territori. Quan es va fer la divisió territorial del 1936 es van passar unes enquestes als alcaldes de tots els

municipis de Catalunya en les quals es preguntava on anaven a comprar. Juntament amb altres estudis, el resultat de les enquestes va ajudar a dibuixar el mapa de les trenta-vuit comarques. Actualment la crítica que se li fa a aquest model és que les comarques són massa petites per exercir o per posar en pràctica una gestió del territori eficaç, i per altra banda són massa grans per actuar al servei de l'administració local. Per mancomunar serveis no cal la divisió comarcal, però en canvi per gestionar un territori que avança, que es mou, que és dinàmic, que està obert a molts condicionats externs, el límit comarcal és molt petit. Aquestes són les principals crítiques que es fan al model comarcal actual. Penso que caldria apostar fort per les vegueries, però fer-ho és complicat perquè aquesta és una tasca que en aquests moments és més a mans de polítics que dels tècnics que intervenen en aquestes discussions. Per això deia que el més important és que els diversos nivells de l'administració ofereixin els seus serveis de manera correcta i eficaç, amb les plenes garanties per complir les necessitats dels ciutadans.

Sr. Josep Ylla-Català: El problema de la diferència de legislació es dona des de molt petita escala fins a gran nivell: per exemple, aquí a Vic el tenim entre el nostre municipi i el de Gurb. Però també es dona a escala internacional, un cas clar és a Puigcerdà, la frontera entre França i Espanya. Per tant és una qüestió que es produeix sempre que hi ha lleis diferents amb un territori reduït. La solució teòrica és relativament fàcil: si anem a una Europa unida, aleshores hem de suposar que hi haurà una autoritat supranacional que resoldrà aquests problemes. Però aleshores ve el problema de l'aplicació concreta: aquesta mena de dificultats no només són a l'Espanya de les autonomies sinó que es produeixen en tots els estats sobirans europeus.

Sr. Pere Gordi: La unificació europea encara està sobre la taula. La seva resolució pot portar problemes donat que pot restar sobirania als països que hi participen. Està per veure les competències que tindrà en aquestes matèries el futur govern europeu.

Sr. Josep Ylla-Català: El problema no és que es tregui sobirania als Estats, el problema és la sobirania que encara quedarà en els Estats.